

dnevo, namreč 4. in 5. avgusta. Že celo popoldne se je slišala od sv. Benedikta živahna strelba in ko pride „Ave Maria“, tudi milodoneče trijančnje zvonov. Zakaj neki? No, č. g. župnik Miha Milošič obhajati so imeli drugi dan svojo sedemdesetletnico. Tudi mene je zavleklo doli, in kakó sem se začudil dobrim faranom, ker so se takó v obilnem številu proti noči zbrali, da pokažejo spoštovanje do svojega starega župnika, ki že blizo 25 let delujejo pri sv. Benediktu v vinogradu Gospodovem. Takoj po zvonjenju „Ave Maria“ je bila bakljada in godba po vasi; potem zapojejo pevci č. g. jubilanu podoknico. Tudi naši vrli slovenski dijaki so zapeli podoknico. Sedaj smo se podali v šolsko poslopje, kjer se je č. gosp. župniku priredila veselica. Šolski otroci so kaj izvrstno igrali dve igri, fantje: Otroci romajo v Rim, a deklice: štiri letne čase in tri božje čednosti. Vse občinstvo bilo je ginjeno in sodba se je povoljno izrekla. Med igrama so se dijaki pokazali kot izurjene pevce. Hvala gg. učiteljem, ki so nam priredili to veselje, katerega bomo pomnili dolga leta. Drugi dan bila je sv. meša, med katero so zopet peli imenovani dijaki. Potem je bil slavnostni obed, katerega se je udeležilo mnogo č. g. duhovnikov, recimo okolo 25 iz lepe štajerske zemlje; med njimi tudi iz dalnjega Gornjega grada dekan č. g. Fr. Dovnik, nekdanji tamošnji kapelan. Da so bile živahne napitnice, je samo umevno. Došlo je č. g. jubilantu mnogo pisem, dopisnic in brzojavk k temu slavnostnemu drevu. H koncu Vam, č. g. župnik, želi dopisnik, kakor vsi Vaši znanci in vrli farani le to: da še mnogo let živite srečni, zadovoljni in pomlajeni med vrlimi ovčicami sv. Benedikta in Vam Bog nakloni srečo, da dočakate dneva Vaše zlate sv. maše. Živeli!

A. V.

Od sv. Martina pri Slov. gradu. (S v. birm.) Dasiravno je naš kraj pod visokim Pohorjem in se bliža jesen, zato so cvetlice sicer že redke, vendar se je dne 3. avgusta naš Šmartin oblekel v cvetje, kakor v sredi spomladi; bilo je vencev in cvetli, bil je praznično oblečen, kakor še nikoli ne pomnimo. Krasni slavoloki ob cestah, celi dvehored malih lepo okinčanih majev, in pred nadžupnijsko cerkvo poleg lepega slavoloka dva velikanska maja, čez 17 seznejv visoka, sta poviševala prazničnost z župnišča. Iz zvonika in bližnjih hiš so plapolale raznovrstne trobojnice in druge zastave. Vsa ta lepota in praznična obleka je veljala že dolgo željno pričakovanemu prevzvišenemu knezoškofu. Neizrečeno je bilo naše veselje, ko smo imeli čast prvokrat videti milostljivega knezoškofa. Franjo Vavken, posestnik, pozdravi v imenu vseh občin, pod prelepim, na način kapele postavljenim slavolokom in za njim šolska deklica Liza Globočnik v imenu šolske

mladine in vseh birmancev ter jim v znamenje udanosti in ljubezni podari prelepi šopek. Med zvonenjem in pokanjem možnarjev je spremljala šolska mladina in mnogobrojno število faranov milostljivega knezoškofa v nadžupnijsko cerkev, kjer se je vršilo izpraševanje šolarjev, kateri so prav dobro odgovorjali, da so milostljivi knezoškof na naše veliko veselje otroke in njih gospoda kateheta in stariše lepo pohvalili. Ko je večno luč odzvonilo, bilo je celo bregovje kakor v enem ognju, in bilo je videti visoko na hribih velikih kresov s črkami M. N. K. Š.: to je Mihael Napotnik, knezoškof. Med tem stopijo milostljivi knezoškof iz župnišča in v tem hipu je bil nadžupnijski vrt veličastno razsvetljen, veliko število svetilnic v podobi zvezde in bengaličnih ognjev je razsvetljevalo vrt, v katerem se je ogromno število gospode iz Slov. grada in našega ljudstva zbralo, ter razveseljevalo nad bengalično razsvetljenim stolpom in cerkvo in nasproti ležečim, lepo razsvetljenim gradom. (Konec prih.)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Rojstni dan Nj. veličanstva se je v torek obhajal po vsej Avstriji prav slovesno, najbolj pa pač na Dunaji in po drugih glavnih mestih, kjer prebiva veliko višje gospode. — Iz Dunaja se je podalo večje število mestjanov na razstavo v zlato Prago, to pa ni po volji nemškimi liberalcem, ker bi najraje bili, da bi se o tej razstavi ne govorilo, kamo-li da bi jo Nemci obiskovali! — Ministerstvo za notranje zadeve ni potrdilo odloka c. kr. namestnije v Gradci, vsled katerega je razpustila društvo laških dijakov „L'academia italiana“. Pri c. kr. namestniji so sploh ostri zoper dijake, ki niso nemške krvi in malo jim je dosti, da razpustijo njih društva, češ, da so nevarna — za nemščino. — Kat. politična društva so na nemškem Štajarji zbirališča, na katerih konservativni poslanci radi in sedaj pogosto poročajo o svojem delovanju, bodi si v državnem ali deželni zboru. Škoda, da pri nas ne vemo ni za taka društva veliko, ni za poročevanje naših poslancev. — Na Koroškem ima nemški šulverein srečo, kajti za-nj dela celo nek katoliški župnik; baron Zucco mu je ime ter pravi, da je delovanje šulvereina blagosno. No ta mož pač ne pozna ljudi, ki imajo šulverein v rokah, ali pa je bolj Nemeč, kakor pa katolišk duhovnik. — Na Kranjskem so se pričele volitve volilnih mož za Gorenjsko skupino volilcev. Kakor je znano, stojita si dva kandidata nasproti, župnik Mesar in tajnik kmetijske družbe Pirc. Da mora vedno biti pri Kranjcih razpor! Gospoda ne pomisli, da njih razpor tišči tudi nas na tla in da daje nemškutarjem in sploh liberalcem pogum, nam pa

jemlje srce, naj delamo za to, da si sežemo na-
posled mi sami v lase, kedar bi ugnali nem-
škutarje. — V Gorici se pripravljajo velika
kmetijska razstava in bode, kakor je podoba,
ona precej velika, vendar pa težko, če si jo
ogleda kateri izmed naših bralcev, kajti do Go-
rice je dolga pot. — Velika trgovska hiša v
Trstu, Morpurgo e Parente, je ustavila svoje
izplačevanje in bilo se je bati, da bi jih isto
storilo še več, toda kakor je sedaj podoba,
bode šlo vse gladko, ker je Rothschild iz Pa-
riza prevzel izplačevanje dolgov one hiše. —
V Zagrebu so na velike maše dan odprli ve-
liko gospodarstveno razstavo ter sta prišla mi-
nistra iz Budapešta Baross in Josipovič k slo-
vesnosti. Minister Baross pa se hrvaškemu ljud-
stvu ni prikupil, ker je govoril najprej mad-
jarski in potem še le par besedi hrvaški. To je
zoper pogodbo med ogersko in hrvaško vlado.
— Državni zbor v Budimpeštu se je odložil
do dne 3. oktobra, gotovo na veselje ministrom
in poslancem samim. — Na Poljskem je se-
daj vse bolj tiho, samo o vojaških vohunih —
taci iz tujih držav — sliši se v časih, a kmalu
potihne o njih brž, ko so njih koga vjeli. Naj-
brž tedaj niso pravi vohuni.

Vunanje države. V nedeljo je bil praz-
nik sv. Joahima in ker imajo sv. oče Leon XIII.
po sv. krstu to ime, zato so jim kardinali Rim-
ske cerkve, višja plemenita gospoda in drugi
častitali, kakor je to v navadi. Sv. oče so
zdravi in še dovolje trdni za svoja leta. — V
Bologni, mestu Italije, je prišlo une dni
do pretepev med častniki in meščani. Vlada pa
je hitro prestavila častnike v druga mesta in
tako je zopet burja, ki je bila nevarna, po-
legla v mestu. — Na Francoskem biva se-
daj srbski kralj Aleksander in ruski princ
Aleksij. Oba pozdravlja ljudstvo prav prijazno,
ruskega princa pa že skorej preprijazno. To že
njemu ni več prav po volji. — V Bruselji,
glavnem mestu Belgije, vrši se posvetovanje
anarhistov ali delavcev, katerim ni po godu se-
danje razmerje družtva. Ni nam treba reči, kaj
da pride iz tega posvetovanja; dobro, da še
nimajo oblasti v rokah, sicer gorjé svetu! —
Na Angleškem še imajo doslej konservativci
vlado v rokah, toda ljudje, ki poznajo tamošnje
razmere, trdijo, da se bliža tam doba liberalcev,
ali le-ti niso podobni našim liberalcem, ampak
so po največ verni katoličani. — Nemški ce-
sar Viljem II. biva še vedno v Kielu, torej
daleč od Berolina in misli se zato, da njegova
rana ni bila tako neznatna, kakor se trdi. —
Na večih krajih široke Nemčije jeli so ljudje
godrnjati čez prusko vojaštvo, najraje bi jih
pognali čez mejo. — Ruski carevič se je vrnil
s svojega potovanja in je sedaj v Moskvi, me-
stu, ki je večje in veliko starše, kakor Petro-
grad, ki je še sedaj glavno mesto. — Zadnji

petek se je vrnil bolgarski knez, princ Ko-
burški v Sofijo in je obhajal četriletnico svo-
jega vladanja. Bilo je neki veliko navdušenja
med ljudstvom. — Pri Srbih je sedaj vse tiho,
ker ni doma ni kralja ni njegovih vladarjev in
je ljudstvo v obče veselo, da je vse v miru, v
redu. — Turska vlada je zopet imela malo
prasko z Rusi, ker je zajela neko rusko ladijo
v morskih ožinah Dardanelskih ter je ni pu-
stila naprej, da-si ni bilo vojakov na njej. —
Bilo je dalje časa govorjenje, da se misli več
judov, ki morajo iz ruskih mest, naseliti v Pa-
lestini, pravi domačiji judov, toda sedaj se
trdi, da ni nič resnice na onem govorjenji. Se
ve, da ne; kaj pa bi hoteli judi med judi? Jud ni
za delo, pa tudi za pošten zaslužek ne daje se
pri njih veliko.

Za poduk in kratek čas.

Kobilice selivke na Slovenskem.

Napisal J. Sattler.

(Konec.)

Na Ruskem pa uničujejo že iz davnih ča-
sov kobilice z mučkalci. To so iz desk zbite
škrinjice, ki imajo trnje na spodnji strani, na
zgornji so pa obložene s kamenjem. Te stroje
vleče vprežna živina, kakor brano po zemlji.
Tam imajo za to tudi kamene valjarje, katere
vlečejo konji čez njive in travnike ter tako
zmečkajo mrčes. Vrh tega se na tako polje na-
ženejo konji, voli in krave, da pogazijo in po-
teptajo kobilice.

Na dalje priporočajo nekateri jeden meter
široke in ravno tako dolge vreče, ki imajo obroč
pri odprtem delu in visijo na kolih. S temi
vrečami mahajo delavci po žitnih steblih, na
katerih sedijo kobilice. Kadar se jih je precej
vjelo, se zmečkajo; toda treba jih je loviti na
vse zgodaj in na večer, ker sedé ob tem času
na steblih hotéč se odtegniti rosi.

Jako važni so pa jarki ali grabni. V teh
se kobilice uničujejo uspešno, od drugega do
četrtega leva; pozneje delajo prevelike skoke.
Za to se izkopljejo pred njimi dolgi jarki v
topem kotu, ki so dva čevlja globoki in jednako
široki. Izkopana zemlja se pa na drugi strani,
kolikor mogoče, visoko nameče. V dnu jarka
vrežejo se tu in tam še globlje strme jame.
Ko je to pripravljeno, postavi se za kobilicami
vrsta ljudij, katerih vsak drži v roki brezovo
metlo ali košato vejo. S temi metlami gonijo
rahlo kobilice; preplašena mrčes se umika v
skokih, gonjači pa počasi za njimi ter jih tako
seganjajo proti jarku, kamor naposled poska-
čejo. Zdajci se mrčes pomečka in z izkopano
zemljo zagrne. Vendar pa je treba pomniti, da
se kobilice ne smejo goniti proti vetru ali
navzgor.